

måtte bekræfte den brede enighed, der i lang tid havde hersket omkring de vigtigste hovedlinjer i dansk udenrigspolitik.

Ministeren fremsatte først nogle betragtninger over øst-vest problematikken, fortrinsvis som den aftegnede sig i Europa. Man havde i en årrække kunnet tale om en vis afspænding, og man kunne nu skelne to hovedtendenser i tiden, der gav håb om, at forhandlinger sigtende på en løsning af de politiske problemer i Europa med tiden ville kunne komme i stand og bære frugt.

Den ene sås i forholdet mellem Sovjetunionen og USA, hvor et vist interessefællesskab kunne spores. Så længe Vietnamkonflikten ikke var bragt til afslutning, var der dog sat snævre grænser for tilnærmelse mellem de to supermagter.

Den anden hovedtendens viste sig i forholdet mellem de enkelte europæiske lande, hvor behovet for at genetablere tidligere tiders naturlige vekselvirkning mellem Øst- og Vesteuropa trådte mere frem. Den dialog mellem Øst- og Vesteuropa, som det lidt efter lidt var lykkedes at indlede, måtte tillægges stor betydning.

Regeringen støttede tanken om en konference om den europæiske sikkerhed, men således, at den først burde finde sted, når man efter grundige forberedelser havde grund til at tro, at den ville kunne føre til positive resultater. Tysklandsspørgsmålet måtte finde sin løsning på basis af anerkendelse af det tyske folks ønske om selvbestemmelse og genforening. Regeringen fulgte med sympati den tilnærmelse, Den tyske Forbundsregering søgte til de østeuropæiske stater.

Danmarks udenrigspolitik byggede på medlemskab af NATO, og regeringen ville inden for NATO virke for, at der førtes en aktiv afspændingspolitik. Dette faldt godt i tråd med den såkaldte Harmel-rapport, som indebar en ajourføring af alliancens politiske målsætning, hvorved afspændingsbestrebelserne fik en mere fremtrædende plads i organisationens politiske overvejelser.

Blandt de mange enkeltspørgsmål, udenrigsministeren berørte i sin redegørelse, bør navnlig fremhæves krigen i Vietnam, som han betegnede som verdenssituationens alvorligste problem.

Det danske synspunkt var, at denne konflikt ikke kunne bringes til ophør ved militære midler. Regeringens opfattelse var uændret den, at en betingelsesløs indstilling af bombningerne af Nordvietnam måtte være den første forudsætning for, at forhandlingerne kunne komme i gang.

Om præsident Johnsons meddelelse den 31. marts 1968 om, at bombningerne af Nordvietnam var blevet indstillet, bortset fra et område nord for den demilitariserede zone, udtalte ministeren, at dette måtte betragtes som en væsentlig tilnærmelse til det nordvietnamesiske standpunkt, men ikke en fuldstændig acceptering af dette. Fra dansk side måtte man hilse dette amerikanske skridt velkommen